

090225 Askonsdagen Henrik Glamsjö

Askan är resten av det som fanns där elden dragit fram...

Aska är allt som blir kvar till sist. Aska eller mull, inget mer. Askan påminner oss om vårt enkla ursprung: av jord är du kommen, jord skall du åter bli. Vi delar livsvillkoren med allt som är skapat. Allt som verkligen lever kommer en gång att dö.

Elden är något farligt och förtärande. Vi har sett det i år i Australien där skogsbränderna dragit fram och många människor har fått sätta livet till.

Ändå kan vi inte leva utan elden. Den ger oss värme och solens lågor ger oss all energi som finns på jorden. Också olja är lagrad solenergi. Så är det med mycket av det vi uppfattar som nödvändigt. Det är både farligt och nödvändigt samtidigt.

Så är det med elden och ljuset. Så är det också med vattnet. Det är absolut nödvändigt för allt som lever samtidigt inger vatten respekt om man ställer sig på stranden till ett stormigt hav. Vibrationerna av vågornas kraft kan kännas genom marken och vinden piskar vattnet som en gång i skapelsemorgonen.

Både vattnet och elden är nödvändiga och farliga samtidigt. Inte ens skogsbranden är entydigt negativ. Det är nödvändigt att skogen brinner eftersom det ur askan kan spira nytt liv som aldrig hade fått en chans annars eftersom det omedelbart hade kvävts av de gamla, höga träden.

God naturvård förutsätter att skogen någon gång får brinna eller utsättas för det som egentligen är katastrofer eftersom dessa omformar landskapet och skogen och ger utrymme för nya arter.

Kyrkans språk, liturgin, knyter nära an till dessa grundläggande förutsättningar som vi delar med hela skapelsen. Också i dopet är inte bara födelsen utan också graven närvarande genom Kristi död och här idag tar vi emot tecknet på vår egen död.

Den död som också är börjar och grogrunden för nytt liv genom Jesus Kristus.

Det är den fysiska, kroppsliga döden men också att låta somligt dö bort i vårt liv. Även om det är smärtsamt behövs det. Vi bär oändligt mycket med oss, som vi släpar på som vi inte behöver. Vi binds av tingen, begären efter mer, av alla de irrvägar vi dras in på.

Därför att precis som katastrofen kan bli början till något nytt, kan också allt det goda leda oss fel. Herren ger oss oändligt mycket gott i våra liv. Mer än vi förstår att uppskatta.

Varje god gåva har sin baksida, sin vridna, krokiga och mörka baksida.

Gud har lagt ner hungern efter mat i oss. En hunger som vi behöver stilla för att våra kroppar skall kunna leva. Men hungern kan också leda oss fel till frosseri eller en djupare synd: att andra inte får. En stor del av jordens befolkning har inte bröd för dagen som kommer.

Längtan efter gemenskap är god och leder oss till goda gemenskaper men kan också leda oss att utnyttja andra människor eller manipulera dem.

Törsten kan bli missbruk av alkohol.

Alla våra drifter är egentligen goda men kan genom synden förvridas och förvrängas till något hemskt och något Gud inte tänkte. Det spelar ingen roll om det är hunger, törst, sexualitet. Allt är gott men kan genom synden bli fel.

Vi försöker stilla vår djupare törst och hunger genom det skapade vi fått som skall tjäna vårt liv och våra kroppar. Vi ersätter Gud, med ting, med andra människor eller med mitt eget ego.

Fastetiden är en tid för att låta livet återfå sina proportioner och fördjupa sökande och längtan efter Gud.

Det är en ökenvandring där jag får släppa, även om det är smärtsamt, det jag inte behöver för att klara mig igenom. I stället får jag spara och värdesätta de droppar av livets vatten jag bär med mig.

Askan är en påminnelse om att vi är stoft men också om att det finns mer än det vi ser. Det finns i den ett hopp om ett nytt, evigt liv, som kan spira genom askan när elden dragit förbi.